

Sygnatura akt VI Ka 201/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 kwietnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski.

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Roberta Smyka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.

sprawy **S. G.** ur. (...) w R.

syna H. i M.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 26 października 2017 r. sygnatura akt II K 325/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 26 października 2017 r. sygn. akt II K 325/17 uznał oskarżonego **S. G.** za winnego tego, że w dniu 15 maja 2017 r. ok. godz. 01:30 w R. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza wynoszącym 1,04 mg prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), przez co wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata.

Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu.

Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego S. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 maja 2017 r. do dnia 26 października 2017 roku.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu dowodu z urzędu w postaci zwrócenia się do sklepu (...) o zapis monitoringu oraz przeprowadzenie dowodu na rozprawie z oględzin zapisu monitoringu zarejestrowanego przez właściciela sklepu (...) położonego w R. przy ul. (...) podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu być może pozwoliłoby ostatecznie wyjaśnić czy w istocie pasażer K. C. zamienił się miejscem z kierowcą i kto w istocie kierował przedmiotowym pojazdem w czasie i miejscu objętym zarzutem,

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu dowodu z urzędu w postaci zwrócenia się do sklepu (...) o zapis monitoringu oraz przeprowadzenie dowodu na rozprawie z oględzin zapisu monitoringu zarejestrowanego przez właściciela sklepu (...) położonego w R. przy ul. (...) podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu być może pozwoliłoby ostatecznie wyjaśnić czy po opuszczeniu samochodu przez świadka A. B. (1) pojazd przemieszczał się czy wobec braku kluczyków do stacyjki nie zmienił swojego położenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wysnuciu z przeprowadzonych i ujawnionych na rozprawie dowodów wniosku, że oskarżony popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn, podczas gdy logiczne, spójne i konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadków A. B. (2) oraz K. C. w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony nie prowadził pojazdu w stanie nietrzeźwości,

- obrazę przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przez co błędnie przyjęto, że oskarżony w momencie gdy dostrzegł patrol Policji zamienił się miejscem z pasażerem K. C., podczas gdy K. C. pił alkohol i przesiadając się na miejsce kierowcy naraziłby się na odpowiedzialność karną.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy zauważyć iż częściowo zarzuty apelacji są nietrafne z powodu wadliwego ujęcia w uzasadnieniu wyroku gdzie w samochodzie oskarżonego siedział świadek K. C.. Otóż w uzasadnieniu wskazano, że kiedy oskarżony zobaczył patrol policji jadący ul. (...) zawrócił na parking i zaparkował swój samochód na miejscu parkingowym. Sąd wskazał, że wtedy funkcjonariusz Policji D. H. (1) widział kierującego oskarżonego oraz miał widzieć moment, w którym zamienił się on miejscem z pasażerem pojazdu K. C.. Funkcjonariusz od razu podszedł do pojazdu od strony prawych drzwi i poprosił oskarżonego o dokumenty, albowiem nie miał żadnych wątpliwości kto kierował pojazdem.

Jednakże z zeznań świadka D. H. (1) nie wynika żeby oskarżony z kimkolwiek zamienił się miejscami a jedynie że przesiadł się na fotel pasażera (karta 30verte). Tak samo akurat ten moment opisał świadek K. C., który również wskazał, że oskarżony stwierdził iż jest mu niewygodnie i przesiadł się na miejsce pasażera (karta 28), stwierdzając że on sam siedział z tyłu, co potwierdza świadek D. H. (1) (karta 31).

Bez żadnych wątpliwości można zatem stwierdzić, iż w chwili interwencji Policji oskarżony siedział na miejscu pasażera, gdzie chwilę wcześniej się przesiadł, zaś na tylnym siedzeniu siedział świadek K. C. – takie ustalenie znajduje oparcie we wszystkich przeprowadzonych dowodach i nie było kwestionowane przez oskarżonego. Przy takim ustaleniu stanu faktycznego nietrafne są stwierdzenia apelacji jakoby zeznania świadka K. C. zostały błędnie ocenione z tego powodu, że zamiana miejscami oskarżonego z pasażerem K. C., naraziłaby K. C. na odpowiedzialność karną

bowiem pił on alkohol. Skoro zamiany miejsc nie było (a była zmiana miejsca przez oskarżonego) i świadek K. C. siedział na tylnym siedzeniu to i nie mogło prowadzić to odpowiedzialności karnej świadka z uwagi na wcześniej spożyty alkohol.

Rację ma obrońca, iż można było zwrócić się do sklepu (...) o zapis monitoringu oraz przeprowadzić dowód z zapisu monitoringu zarejestrowanego przez właściciela sklepu (...) położonego w R. przy ul. (...) celem ustalenia wydarzeń na parkingu tegoż sklepu co mogłoby pozwolić ustalić czy i kiedy nastąpiło opuszczenie samochodu przez świadka A. B. (1) i czy samochód później się przemieszczał.

Rzecz jednak w tym że uzyskanie takiego zapisu monitoringu było możliwe wyłącznie na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego, bowiem zapis monitoringu – co Sądowi jest znane z urzędu – jest przechowywany w tego typu placówkach handlowych przez okres 1 miesiąca. Dowodu zatem na obecnym etapie postępowania nie da się przeprowadzić skoro upłynęło już ponad 10 miesięcy od daty zdarzenia, zaś w przypadku uchylenia wyroku – co postuluje obrońca – czas ten jeszcze wydłużyłby się.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia w zakresie winy oskarżonego są zasadne i zostały poczynione w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy potwierdziła, iż Sąd Orzekający oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył należycie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie czyniąc swe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd ocena dowodów w żadnym razie nie nosi znamion dowolności, lecz zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś ustalone fakty znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów, jak i zasad logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Trafnie oceniono zeznania świadka D. H. (1), który szczegółowo opisał przebieg kontroli oskarżonego, w szczególności fakt iż znajdował się on na miejscu pasażera gdzie chwilę wcześniej się przesiadł, przy czym ta okoliczność pojawia się już w notatce urzędowej opisującej przebieg zdarzenia, zatem nie jest to okoliczność, która pojawić się miała na późniejszym etapie postępowania tylko od początku stanowiła element opisu interwencji.

Fakt iż zeznania tego świadka opisują zdarzenie zupełnie inaczej niż oskarżony i świadek K. C. nie stanowi bynajmniej powodów do stwierdzenia błędu w zakresie oceny dowodów, bowiem nie ma zasady określającej, iż należy przyjąć wersję najkorzystniejszą dla oskarżonego.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie ona pasuje do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1976 r., sygnatura akt III Kr 86/76; OSN GP z. 2 z 1977 r., poz. 16). Sąd wyrokujący może bowiem dać wiarę jednej grupie dowodów, nawet odmawiając wiarygodności innym dowodom, jeżeli tylko ostatecznie swoje stanowisko właściwie umotywował (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1998r. sygnatura akt III KKN 407/96; Prok. i Pr. 1998/11-12/10). Zważyć bowiem należy, iż swobodna ocena dowodów jako jedna z zasad prawa procesowego wyrażona w przepisie art. 7 k.p.k. nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem jednakowoż wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wypada wskazać, iż „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).

W ocenie Sądu Okręgowego ocena dowodów została przeprowadzona prawidłowo, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Należy zauważyć, iż wersja przedstawiona przez świadka D. H. (1) potwierdzona została przez obiektywny dowód w postaci protokołów użycia urządzeń do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (...) i „(...) oraz pisemnej opinii biegłej K. P. z zakresu rachunku retrospektywnego na zawartość alkoholu we krwi k. 70-71, której opinia wykluczyła, aby wersja wskazana przez oskarżonego – dotycząca wypicia z kolegą pomiędzy godz. 1 a 1.30 0,5 l 40% wódki - była prawdziwa.

Także trudno uznać okoliczności podniesione w zeznaniach świadka A. B. (2) za wiarygodne, skoro świadek twierdząc iż zabrał kluczyki z samochodu oskarżonego, nie wyjaśnia w jaki sposób samochód miałby być zamknięty na noc (skoro miałby być pozostawiony jakoby na parking sklepu) a trudno uwierzyć, że miałby samochód być pozostawiony na noc otwarty. Podobnie trudno uwierzyć, iż świadek który miał na parking ten przyjechać wraz z oskarżonym i świadkiem K. C. (i stąd posiadać wiedzę co do tego gdzie się znaleźli i kto prowadził samochód oraz że dopiero później zaczęli spożywać alkohol) miałby udać się do domu wcześniej (bowiem nie był widziany na miejscu zdarzenia przez funkcjonariusza Policji) i to taksówką (karta 61). Taka relacja jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego.

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, jak też i kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa.

Rozważając zaś orzeczenie w części dotyczącej kary wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można z kolei mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone, trzeba bowiem zaznaczyć, że rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k., a zarzut ten zasadny być może w takim przypadku, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Odwoławczy podzielił wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary. W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara oraz środek karny są współmierne w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Należy zauważyć iż oskarżony mimo młodego wieku już był dwukrotnie karany zatem trudno uznać, iż miałyby być mu wymierzona kara (czy też środek karny) w najniższej wysokości.

Sąd Rejonowy wskazał, iż przy wymiarze środka karnego miał na uwadze okoliczności wpływające na ocenę społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nadto potrzebę czasowego wyeliminowania oskarżonego z ruchu drogowego dla zapewnienia bezpieczeństwa tego ruchu przez oznaczony czas oraz prewencyjny wpływ na innych kierowców. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności te prawidłowo zostały wyważone, uwzględniają okoliczności popełnienia czynu i miejsce oraz czas gdzie poruszał się oskarżony co wpływa na ocenę stopnia zagrożenia w ruchu drogowym jako dość wysokiego.

Uznać należy, że wymierzona oskarżonemu kara spełnia wymogi art. 53 k.k., w należyty sposób uwzględnia okoliczności obciążające jak i łagodzące, nadto nie nosi znamion nadmiernej surowości, uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wobec nieuwzględnienia apelacji Sąd Okręgowy kosztami postępowania odwoławczego oraz opłatą obciążył oskarżonego.